

РЕШЕНИЕ

№ 16829

гр. София, 16.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12950** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на С. А. П., ЕГН: [ЕГН], чрез процесуален представител адв. Н. С., срещу Заповед № ЧР-СП-1396/10.11.2024 г., издадена от главния секретар на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, с която на основание чл.107, ал.1, т.5, във вр. чл.108 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна като немотивирана, издадена при съществено нарушение на административно - производствените правила, в противоречие с материалния закон. Посочва се, че липсват конкретни мотиви и доказателства, в какво се е изразява обективната невъзможност на жалбоподателя да изпълнява служебните си задължения. Моли съда за отмяна на заповедта.

В открито съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски съобразно представен списък.

Ответникът – главен секретар на Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно призован, представлява от юрк. П., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. В представени писмени бележки от 14.02.2025 г. излага подробни съображения за неоснователност и недоказаност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на жалбоподателя.

Административен съд София-град, 54-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от

фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, а се установява и от приетата административна преписка, в т.ч. кадровото досие на жалбоподателката, че С. А. П., в периода от 2012 г. – 2024г. е била назначена като държавен служител в АПИ. По силата на служебно правоотношение от 01.08.2012 г. е заемала длъжността „главен инспектор, IV мл. ранг. От 02.01.2018 г. до момента на прекратяване на служебното ѝ правоотношение е заемала длъжността „главен експерт“, с III мл. ранг. През 2018 г. придобива II мл. ранг, а от 01.01.2019 г. е повишена на I мл. ранг. На 31.03.2022 г. е повишена в ранг, като придобива: V старши ранг.

От приложения формуляр за оценка на изпълнението на длъжността от висшите държавни служители, служителите заемачи ръководно длъжности и експертни длъжности с аналитични и/или контролни функции /л.12 и сл./ е посочено, че служителя се справя със задълженията си. Отбелязано е също, че изпълнява целите си в срок, като надвишава изискванията. Оценяващия ръководител е изложил мотиви, че П. е изпълнила преобладаващата част от целите в индивидуалния си работен план, на нивото на изискванията, а неизпълнението на част от целите е несъществено. Като окончателна годишна оценка е поставено: „Изпълнението отговаря не напълно на изискванията“!

Служебното правоотношение с С. А. П., е прекратено с оспорената в настоящото производство Заповед № ЧР-СП-1396/10.11.2024 г., издадена от главния секретар на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, издадена на основание чл.107, ал.1, т.5, във вр. чл.108 от ЗДСл. И доклад с № 93-01-9426/10.12.2024 г. от директор на дирекция АОЧРУС /л.53 и сл./.

В мотивите на заповедта е отразено, че служебното правоотношение на жалбоподателя се прекратява във връзка с обективна невъзможност за изпълнение на служебните ѝ задължения, извън случаите на чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, изразяващи се в липса на качества да изпълнява длъжността „главен експерт“ в отдел „Управление на собствеността“. Изложено е, че на служителя липсва инициативност, комуникативност, ефективност и резултатност при изпълнение на служебните ѝ задължения, свързани със заеманата от нея длъжност. В заповедта е отразено, че именно чрез действията и бездействията жалбоподателят възпрепятства качеството и сроковете при изпълнение на спешни и неотложни задачи. Посочено е, че създава конфликти между колегите си в отдела, като това нарушава нормалния работен процес. Посочено е още, че служителят показва тенденциозно отношение към някои служители в отдела, което накърнява личното достойнство на колегите си.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В съответствие с изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извърши пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в границите на неговата териториална и материалноправна компетентност – главен секретар на Агенция „Пътна инфраструктура“, съгласно Заповед за оправомощаване № РД-11-946/02.09.2024 г. на Председателя на УС на АПИ /л.55/, който на основание чл. 11, ал. 1 от Правилника за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция "Пътна инфраструктура",

назначава и освобождава служителите на агенцията.

Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържа всички изискващи се съгласно чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл реквизити – правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобитият ранг на държавна служба.

Съдът намира обаче, че заповедта е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от същия закон.

В процесната заповед липсват мотиви и не е посочено в какво точно се състои обективната невъзможност на държавния служител да изпълнява служебните си задължения. Посочването на правното основание и декларативно заявеното, че на служителя липсва инициативност, комуникативност, ефективност и резултатност при изпълнение на служебните му задължения, всъщност се приравнява на пълната липса на мотиви, в какво се състои тази обективна невъзможност.

На следващо място, бланкетното посочване, че чрез действията и бездействията си служителят възпрепятства качеството и сроковете при изпълнение на спешни и неотложни задачи, представлява липсата на мотиви и препятства правото на защита на държавния служител да обори фактическите основания в заповедта, доколкото такива въобще не са изложени. При това положение, липсата на мотиви, които да сочат за обективна невъзможност служителя да изпълнява задълженията си представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Следва да се посочи, че е налице и нарушение на материалния закон.

Спорът по делото касае за наличието на основанията по чл. 107, ал.1, т. 5 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение и по – конкретно наличие на обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения.

Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл постановява, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие с държавен служител, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения, извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 (при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертна лекарска комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравето състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме).

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДСл постановява, че задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, а по силата на чл. 2 от Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители, за всяка длъжност от длъжностните разписания се разработва и утвърждава длъжностна характеристика по установените в наредбата ред и начин.

Настоящият състав следва да отбележи, че в разпоредбите на ЗДСл не се съдържа нормативно определение на понятието „обективна невъзможност“, прието като материалноправна предпоставка за упражненото от органа субективно право. Съгласно константната съдебна практика, за да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е необходимо да са изпълнени три кумулативни предпоставки: а/ да е създадена нова фактическа обстановка; б/ същата да води до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по

длъжностна характеристика и в/ причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението (Решение № 9296/10.07.2020 г. по адм. д. № 2490/2020 Г., V-то отд. на ВАС). Т. е. , в този случай се касае за безвиновно поведение на държавния служител.

В случая посочените от органа по назначаване бланкетни фактически основания за издаване на заповедта, базиращи се на липса на ефективност, комуникативност и т.н., не обосновават извод за наличие на обективна невъзможност служителя да изпълнява задълженията си. Неизпълнението и некачественото изпълнение на служебните задължения не са в резултат на обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, а от неправомерни действия на служителя, изключващи възможността за прилагане на безвиновното основание за прекратяване на служебното правоотношение по инициатива на органа по назначаването на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. В случая конкретни фактически обстоятелства относно твърдяната обективна невъзможност служителят да изпълнява служебните си задължения липсват.

В приложената и приета от съда административна преписка не се съдържат доказателства, които позволяват да се установи конкретна фактическа обстановка, която се субсумира в хипотезата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, обща и във всеки отделен случай органът по назначаването следва да посочи конкретни факти, които изпълват съдържанието ѝ. От приетите по делото доказателства се установи по несъмнен начин, че жалбоподателят е бил повишаван в ранг неколкостранно от органа по назначаването, като рангът съгласно чл. 73 от ЗДСл е израз на професионалната квалификация на държавния служител като съвкупност от знания и умения, необходими за качествено изпълнение на длъжността. Повишаването в ранг се извършва въз основа на годишната оценка на изпълнението на длъжността на държавния служител, което опровергава соченото в заповедта неизпълнени и некачествено изпълнение на служебните задължения на жалбоподателя.

По изложените съображения, съдът приема, че не се доказва и не е налице посоченото в оспорената заповед правно основание по чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл. за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя, при което оспорената заповед се явява незаконосъобразна и е налице отменителното основание по чл. 146, т.4, т.5 от АПК, като същата е издадена в нарушение на материалния закон и целта на закона.

Във връзка с горното, следва извод, че служебното правоотношение на жалбоподателя е прекратено без да е налице обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения. Правото на органа да прекрати служебното правоотношение е упражнено в противоречие със закона. Поради това, Заповедта като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски. Следователно на адвокат С. следва да се присъди адвокатско възнаграждение определено на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 36, ал. 2 от ЗА, което съдът, при съобразяване с предмета на делото, обема и качеството на реално предложената защита и проведеното по делото съдебно заседание присъжда в поискания размер от 1000 лева, както и 10 лева – държавна такса, внесена от адв. С., видно от представено платежно нареждане /л.64/, или в общ размер от 1010 лева /хиляда и десет лева/.

Водим от горното, Административен съд София-град, I отделение, 54 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. А. П., ЕГН: [ЕГН], Заповед № ЧР-СП-1396/10.11.2024 г. на главния секретар на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, с която на основание чл.107, ал.1, т.5, във вр. чл.108 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица], да заплати на адв. Н.

С., ВАК, л.№ [ЕГН], адр. [населено място], пл. „М.“ № 1, ет. 8, сумата в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева, представляваща разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от връчване на препис от съдебния акт на страните.